

### [Jørgen Jørgensen.]

været for lidt i Kontakt med Landbrugets Forhold og med Landbefolkningen i det hele. Det Sammenspil, der nu finder Sted mellem Arbejdsanvisningskontorerne og de kommunale Beskæftigelsesudvalg, tror jeg vil løse dette Problem paa en god Maade. Jeg hilser med Tilfredshed, at Arbejdsanvisningskontorenes Bestyrere bliver neutralt ansatte Embedsmænd — hvis jeg maa bruge det Udtryk —, saaledes at de nu kun har Socialministeriet og Arbejdsdirektoratet at staa til Regnskab for med Hensyn til deres Beslutninger. Jeg tror, det vil give dem en Sikkerhed og Tryghed i Administration af deres Anliggender, som kan være overordentlig værdifuld.

Vedrørende Spørgsmaalet Kontrol med Arbejdsløshedskasserne finder jeg det rigtigt, at Kontrollen bliver ved Kasserne, saadan som den har været hidtil. Det er Arbejdernes egne Kasser, bygget op af dem selv og startet med deres egne Midler fra Begyndelsen. Det tror jeg ikke man skal røre ved — men det kan der, maaske ogsaa inden for mit eget Parti, være delte Meninger om —, men jeg tror ej heller, Arbejderne skal være kede af, at man fra Statens, fra Samfundets Side som Helhed navnlig i de sidste Aar har ofret store Beløb i Tilskud til Arbejdsløshedskassekontingenter. Jeg tror ikke, man skal være ked af, at man faar en nøjere Forbindelse med Offentligheden gennem det kommunale Beskæftigelsesudvalg i visse Kommuner og Arbejdsanvisningskontoret i andre Kommuner, eller hvordan det nu bliver ordnet, saa at man kan sige, at helt ud til de yderste Forgreninger følger det offentlige Øje, hvorledes Kontrollen foretages og virker. Det maa vel være i alle Parters velforstaaede Interesse.

Hvad Arbejdskortene angaar, har det ikke været muligt at trække Grænsen et andet Sted end der, hvor man har trukket den, og der vil sikkert blive udstedt en Masse Arbejdskort, som aldrig vil blive brugt, men det gør heller ikke noget. Om det principielle i dette Spørgsmaal er der jo ingen Grund til at tale, men jeg vil gerne sige til mine Kolleger blandt Landmændene og til de mange smaa Landhaandværkere, at nu bliver de Herrer nødt til at have ganske anderledes Orden i deres Bogholderi, for det vil jo blive en Forudsætning for, at de kan opfylde deres Forpligtelse, men navnlig for, at de kan holde sig selv skadesløse, hvis der skulde opstaa Tvivl om, hvorvidt der uretfærdigt er blevet nægtet en Arbejder Understøttelse, at de, naar de beskæftiger fremmed Arbejdskraft, er rede til til enhver

Tid at dokumentere, hvor meget de paa-gældende har faaet udbetalt i Arbejds løn. Det tror jeg nok i Almindelighed vil volde visse Vanskeligheder til at begynde med, for vi Landmænd er jo saadan, at vi holder mest af kun at gøre Sparekassebogen op en Gang om Aaret og se efter, om der har været et større eller mindre Indskud. Det kan godt være, at denne Bestemmelse bliver en Løftestang til at gennemføre et virkelig Bogholderi. Det bliver maaske en Bivirkning af disse Love, som kan komme til at gavne visse, som ellers ikke vilde komme til at nyde Gavn af en virkelig gennemført bogholderimæssig Regnskabsføring.

Om de unges Stilling kun dette — det har ogsaa været meget drøftet: I visse Arbejdsløshedskasser har det været en given Ting, at man opretholdt en bestemt Afstand mellem den Understøttelse, der udbetales til gifte Forsørgere, og den, der udbetales til unge og ugifte. I andre Kasser har dette ikke været Tilfældet. Nu siger man det, som ogsaa er rigtigt, at hvordan Kasserne vil ordne deres Forhold, det maa i og for sig Arbejdsdirektøren afgøre og klare med dem, men Statstilskuddet, det offentlige Tilskud, det maa være mindre til unge, ugifte end til gifte Forsørgere. Det er det, der gennemføres i den nu foreslaaede Ændring, idet Procenten dog fra det oprindelige Forslags to Trediedele er ændret til tre Fjerdedele. Det er nemlig ud fra et Forsørgersynspunkt ikke rimeligt, at den unge, ugifte har den samme Støtte fra Staten med Hensyn til at klare sig, som gifte Forsørgere har. Paa den anden Side skal vi være varsomme med at lave det saadan, at man overhovedet ikke kan have de unge forsikrede, for der er jo Mennesker i vort Land, ogsaa blandt de unge, som ikke har et Hjem at søge til i det Øjeblik, de rammes af Arbejdsløshed, og der er ogsaa Hjem, som ikke er i Stand til at klare det for deres unge, hvis de af en eller anden Aarsag — ved en Katastrofe, eller det kan jo ske paa mange Maader, ogsaa under normale Forhold — kommer ud i Arbejdsløshed. Jeg tror imidlertid, man her har truffet nogenlunde det rette.

Om de kommunale Tremandsudvalg til sidst kun dette ene, at nu tror jeg, man har faaet gjort dem til det, de skulde have været, da man startede dem, nemlig til et borgerligt Ombud, og de har faaet det som deres Hovedopgave at lede Arbejdsanvisningen og at være det vaagne Øje med Hensyn til at finde Beskæftigelsesmuligheder i de Kommuner, hvor de bliver nedsat. Jeg har altid været af den Opfat-